

Květen

Divadelní zpravodaj >>> 107. sezóna 2016/2017

JUBILANTKA ANNA FERENCOVÁ

DUO SIKOROVÁ – ŠPINER OPĚT NEJOBLÍBENĚJŠÍ!

FILIP NUCKOLLS NÁS ZAVEDE DO DOLNÍHO BAVORSKA

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJÍ! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLATITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.

I→H HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY →★ UVÁDÍ AGENTURA KOMETA

Květen

MĚSTSKÉ DIVADLO

ČTVRTEK	4.	19:00	HOŘÍ, MÁ PANENKO!	KONEC 21:00	16. REPRÍZA	V
PÁTEK	5.	19:00	KISS ME, KATE	KONEC 21:40	7. REPRÍZA	C
SOBOTA	6.	18:00	TŘIKRÁT ŽIVOT	KONEC 20:10	9. REPRÍZA	U
ÚTERÝ	9.	19:00	KONEC MASOPUSTU	KONEC 21:25	25. REPRÍZA	K
STŘEDA	10.	19:00	TŘIKRÁT ŽIVOT	KONEC 21:10	10. REPRÍZA	M
ČTVRTEK	11.	19:00	KRÁSKA A ZVÍŘE	KONEC 21:15	26. REPRÍZA	R
PÁTEK	12.	10:00	LOVECKÉ SCÉNY Z DOLNÍHO BAVORSKA	VEŘEJNÁ GEN. ZKOUŠKA	VG	
		19:00	KISS ME, KATE	KONEC 21:40	8. REPRÍZA	
SOBOTA	13.	19:00	LOVECKÉ SCÉNY Z DOLNÍHO BAVORSKA	I. PREMIÉRA		P1
NEDĚLE	14.	19:00	LOVECKÉ SCÉNY Z DOLNÍHO BAVORSKA	II. PREMIÉRA		P2
PONDĚLÍ	15.	10:00	A. Jirásek / LUCERNA	DERNIÉRA šk		
			Příběh o lidské odvaze a síle lásky. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK			
		17:00	M. Cooney / NÁJEMNÍCI	L		
			Ztreštěná komedie plná omylů a záměn, jejíž hlavní hrdina přijde na vychytralý způsob jak pohodlně žít z podvodně získaných sociálních dávek. Ale jak dlouho?! V hlavní roli J. Hejzman. Režie Z. Dušek. Slovácké divadlo, Uherské Hradiště			
ÚTERÝ	16.	19:00	W. Shakespeare / ZIMNÍ POHÁDKA	Q		
			Tragikomedie se silnými hereckými výkony a také psychothriller se šťastným koncem. Hrají D. Novotný, M. Myšíčka, L. Krobotová a další. Režie O. Spišák. Dejvické divadlo, Praha			
STŘEDA	17.	18:00	KRÁSKA A ZVÍŘE	KONEC 20:15	27. REPRÍZA	N
ČTVRTEK	18.	18:00	VEČER KLASICKÉHO BALETU			
			Komponovaný večer, v rámci něhož zatančí děti ze studia Ballet Prima Pardubice a jejich hosté, přední sólisté baletu Národního divadla a žáci ZUŠ Havlíčkova Pardubice.			

PÁTEK	19.	19:00	HOŘÍ, MÁ PANENKO!	KONEC 21:00	17. REPRIŽA	E
SOBOTA	20.	10:00	HEJBLATA			
		18:00	LOVECKÉ SCÉNY Z DOLNÍHO BAVORSKA		3. REPRIŽA	T
NEDĚLE	21.	15:00	D. Bartůňková / O ŠÍPKOVÉ RŮŽENCE			P_N
			Známa pohádka na motivy bratří Grimmů o lásce, která je silnější než zlo, doplněná řadou veselých písniček. Režie D. Bartůňková. Divadelní společnost Julie Jurištové, Praha			
PONDĚLÍ	22.	8:30	O ŠÍPKOVÉ RŮŽENCE			ŠK
		10:30	O ŠÍPKOVÉ RŮŽENCE			ŠK
		17:00	O ŠÍPKOVÉ RŮŽENCE			Pp
ÚTERÝ	23.	19:00	LHÁŘI	DERNÍÉRA	KONEC 21:30	35. REPRIŽA
STŘEDA	24.	17:30	KRÁSKA A ZVÍŘE		KONEC 19:45	28. REPRIŽA
ČTVRTEK	25.	19:00	A. a V. Mrštíkové / ROK NA VSI			
			Sugestivní zpracování románové kroniky z konce 19. století, která je však moderní, vtipná i velmi poetická. Režie J. Sklenář. Divadelní soubor Vrchlický, Jaroměř			
SOBOTA	27.	19:00	JAZZ DANCE OPEN 2017 – GALAVEČER			 str. 25
NEDĚLE	28.	17:00	JAZZ DANCE OPEN 2017 – SOUTĚŽNÍ DEN			 str. 25
PONDĚLÍ	29.	10:00	JAZZ DANCE OPEN 2017 – DANCESHOW			 str. 25
		17:30	D. Drábek / ČTYŘLÍSTEK!			S
			„Kult ožívá...“ Divadelní verze legendárního komiksu. Hrají J. Panzner, N. Holíková, V. Dvořák, P. Neškudla a další. Režie D. Drábek. Klicperovo divadlo Hradec Králové			
ÚTERÝ	30.	19:00	LOVECKÉ SCÉNY Z DOLNÍHO BAVORSKA		4. REPRIŽA	A
STŘEDA	31.	10:00	OTHELLO	KONEC 12:30	19. REPRIŽA	ŠK
		18:00	KRÁSKA A ZVÍŘE	KONEC 20:15	29. REPRIŽA	Z

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

ÚTERÝ	2.	19:00	YVONNE SANCHEZ & PEDRO TAGLIANI			
			Koncert polsko-kubánské jazzové zpěvačky, která byla v roce 2002 nominována na cenu Anděl v kategorii Jazz & blues, za doprovodu virtuózního brazilského kytaristy.			
ČTVRTEK	4.	9:00	J. Sypal / O VENDULCE A VITOUŠKOVI			ŠK
			Pohádkový příběh velké lásky. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK			
		10:30	O VENDULCE A VITOUŠKOVI			ŠK

ČTVRTEK	4.	19:00	ŽIVÝ OBRAZ	KONEC 21:10	15. REPRÍZA	B₂+B₃
PONDĚLÍ	8.	19:00	ŽIVÝ OBRAZ	KONEC 21:10	16. REPRÍZA	F₁
STŘEDA	10.	19:00	BLÁZNIVÉ NŮŽKY	KONEC 21:45	14.1. REPRÍZA	
NEDĚLE	14.	15:00	V. Kracík / POHÁDKY O MAŠINKÁCH			
			Veselé vyprávění o mašinkách malých i velkých, nezbedných i statečných... Pohádky pro kluky a holky, co se nebojí jezdit tunelem... Režie V. Kracík. Divadlo Tramtarie, Olomouc			
		17:00	POHÁDKY O MAŠINKÁCH			
PONDĚLÍ	15.	8:30	POHÁDKY O MAŠINKÁCH			ŠK
		10:30	POHÁDKY O MAŠINKÁCH			ŠK
ČTVRTEK	18.	19:00	SEXY PRÁDLO	→ KONEC 20:00	33. REPRÍZA	
PÁTEK	26.	10:00	TUČNÁCI NA ARŠE	→ KONEC 11:10	33. REPRÍZA	ŠK
PONDĚLÍ	29.	9:00	TISÍCE LET HUDBY	→ KONEC 9:50	13. REPRÍZA	ŠK
		10:30	TISÍCE LET HUDBY	→ KONEC 11:20	14. REPRÍZA	ŠK
STŘEDA	31.	10:00	NORMÁLNÍ DEBIL	KONEC 11:40	24. REPRÍZA	ŠK

KUNĚTICKÁ HORA

ČTVRTEK	25.	20:30	LIMONÁDOVÝ JOE	KONEC 23:00	44. REPRÍZA
PÁTEK	26.	20:30	LIMONÁDOVÝ JOE	KONEC 23:00	45. REPRÍZA
SOBOTA	27.	20:30	LIMONÁDOVÝ JOE	KONEC 23:00	46. REPRÍZA

VČD NA ZÁJEZDECH

STŘEDA	3.	19:00	JEPTIŠKY	CHRUDEM (DIVADLO K. PIPPICHA)	CH
ÚTERÝ	16.	19:00	JISTĚ, PANE MINISTŘE	UHERSKÉ HRADIŠTĚ	
ČTVRTEK	18.	19:00	BÍLÁ NEMOC	TÁBOR	
NEDĚLE	21.	18:00	NORMÁLNÍ DEBIL	ZITTAU (NĚMECKO, FESTIVAL DREILÄNDERSPIEL)	
ÚTERÝ	23.	19:00	JEPTIŠKY	ŠUMPERK	
PONDĚLÍ	29.	19:00	BÍLÁ NEMOC	MLADÁ BOLESLAV	

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

M. SPERR / LOVECKÉ SCÉNY Z DOLNÍHO BAVORSKA

🔗 str. 10–13

Hra o jinakosti a xenofobii v nás. Ocitáme se v roce 1949 uprostřed vesnice, v níž vládou ultrakonzervativní a pseudo-křesťanské postoje. Abram nechce nikomu ublížit, chce jen žít – pouze je homosexuál! Proč to někomu vadí? V hlavní roli P. Borovec. Režie F. Nuckolls.

Y. Reza / TŘIKRÁT ŽIVOT

Groteskně konverzační komedie o úskalích manželství a vědecké kariéry. Tři podoby jednoho zpackaného večera dvou manželských párů. Hrají J. Janoušková, M. Sikorová, J. Kalužný a J. Pejchal. Režie M. Schejbal.

U. Hub / TUČŇÁCI NA ARŠE

Úsměvný biblický příběh v klauniádě o třech tučňácích. Hrají V. Macková, J. Ondrušková, P. Borovec a L. Špíner. Režie M. Pecko.

M. Ríml / SEXY PRÁDLO

Laskavá komedie o manželství. Jak oživit pětadvacetileté soužití? Hrají R. Chvalová a A. Postler. Režie A. Doležal.

M. von Mayenburg / ŽIVÝ OBRAZ

Jedovatá groteska o přepracovaném manželském páru, jehož problémy má vyřešit angažmá uklízečky. Hrají P. Janečková, L. Špíner, J. Ondrušková, P. Borovec a O. Kraus j. h. Režie D. Šiktanc.

J. Lynn – A. Jay – K. Žantovská JISTĚ, PANE MINISTRĚ

Divadelní verze kultovního britského sitcomu. V hlavních rolích P. Dohnal, P. Kostka j. h. a M. Němec. Režie P. Novotný.

J. Brdečka – J. Rychlík – V. Hála 🔗 str. 21 LIMONÁDOVÝ JOE

Česká hudební parodie westernů z Divokého západu. I u nás má Limonádový Joe přesnou mušku, zářivý úsměv a krásný hlas tenora. V titulní roli J. Pejchal. Režie M. Schejbal.

J. Topol / KONEC MASOPUSTU

Básnické drama odehrávající se na konci masopustního veselí v době dokončování kolektivizace vesnic. Poslední, kdo vzdoruje, je rolník Král. Nejde však jen o něj, ale o tradiční hodnoty jako takové! V hlavních rolích M. Mejzlík, M. Němec, P. Borovec, J. Ondrušková, J. Pejchal a masopustní maškary. Režie B. Rychlík.

M. Forman – J. Papoušek – I. Passer V. Morávek / HOŘÍ, MÁ PANENKO!

Nelůstná komedie líčící peripetie nepovedeného hasičského bálu... Hrají J. Kalužný, J. Musil, M. Mejzlík, M. Němec a další. Režie P. Novotný.

B. a S. Spewackovi

🔗 str. 14–15

C. Porter / KISS ME, KATE

Láska, vášně a humor v rytmu swingu v americkém komediálním muzikálu, jehož děj se odehrává v provinčním divadle v Baltimoru 40. let minulého století. V hlavních rolích P. Janečková a M. Němec. Režie K. Dušková.

R. Bellan / NORMÁLNÍ DEBIL

Deník pubertáka aneb Mé dětství v socialismu v retro-komedii plné nadsázky i nostalgie. Hrají J. Pejchal, J. Janoušková, J. Ondrušková a P. Borovec. Režie R. Bellan.

F. Hrubín / KRÁSKA A ZVÍŘE

Tajemný pohádkový příběh o dobru, zlu a zázraku lásky s hudbou a písněmi zpěváka M. Hruzy. V titulních rolích V. Macková a J. Láska. Režie P. Novotný.

P. Pörtner / BLÁZNIVÉ NŮŽKY

Kriminální interaktivní komedie z prostředí kadeřnického salónu. Hrají P. Janečková, D. Novotná, P. Dohnal, A. Postler, L. Špíner a M. Němec. Režie P. Novotný.

D. Goggin / JEPTIŠKY

Muzikálová komedie plná svěží energie, která nabízí nevšední pohled na život řádových sester. Hrají J. Janoušková, P. Janečková, D. Novotná, M. Sikorová a J. Ondrušková. Režie L. Olšovský.

K. Čapek / BÍLÁ NEMOC

Varování před námi samotnými. V hlavních rolích M. Němec, T. Lněnička, M. Mejzlík a R. Žák. Režie M. Tyc.

A. Neilson / LHÁŘI

Lehce morbidní současná komedie, ve které jedna dobře myšlená lež přeroste do těch nejabsurdnějších rozměrů. V hlavních rolích J. Musil a P. Borovec. Režie Z. Dušek.

M. Čechová / TISÍCE LET HUDBY

Od pravěku k renesanci s J. Ondruškovou, M. Mejzlíkem a muzikanty Komorní filharmonie Pce. Režie M. Čechová.

W. Shakespeare / OTHELLO

Strhující příběh vášní, ve kterém ďábelské intriky udělají z čestného člověka vraha milované ženy. V hlavních rolích M. Němec, V. Macková a L. Špíner. Režie P. Kracík.

PŘIPRAVUJEME NA ČERVEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

**VSTUPENKY
JIŽ V PRODEJI!**

PÁTEK **16.** 19:00

BESÍDKA 2017

Kulturní **Divadlo Sklep** se svým stále stejným, přesto však vždy jiným představením.

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

PONDĚLÍ **5.** 19:00

BEZ NÁPOVĚDY

Zábavný diskusní pořad **J. Uherové** plný vzpomínání, veselých historek, hudby i kulinářských dobrot, který tentokrát blíže představí **J. Musíla, J. Pejchala** a **R. Žáka**.

KUNĚTICKÁ HORA

1. – 3. 20:30

LIMONÁDOVÝ JOE

DERNIÉRA

ÚTERÝ **20.** 20:00

BUTY

STŘEDA **21.** 20:00

JAVORY

SOBOTA **24.** 16:00

J. Galinová – J. Turek / ZAČAROVANÝ LES

Pohádka o jednom kdysi krásném lese, který se díky lidem mění na ošklivý a nevlídný. Naštěstí jsou tu ale zvířátka a ta si svůj les vzít nedají! Zvlášť když jim v tom pomáhají dva pohádkoví draci – Žofka a Ludva. Režie L. Lavičková a J. Galin. **Docela velké divadlo, Litvínov**

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

NABÍDKA PŘEDPLATNÉHO NA PŘÍŠTÍ DIVADELNÍ SEZÓNU JE TU!

V pondělí 15. května zahájíme obnovu abonentních vstupenek na nadcházející divadelní sezónu 2017/2018. Sezónní abonmá zahrnuje **premiérové předplatné P1 a P2, předplatné na veřejné generální zkoušky VG, juniorské abonentky J, L, S, Z, K, M, N, R a vysokoškolské abonmá** skupiny V.

Velmi nás těší, že o předplatné, které přináší tradiční výhody a slevy, je stále mimořádně velký zájem, rodina našich abonentů už čítá pře 8 000 členů! Proto stávající majitele permanentek prosíme, aby si své abonmá obnovili včas. **Premiérovým a generálovým předplatitelům budou místa rezervována do pátku 16. června, po tomto termínu budou neobnovené abonentky prodávány novým zájemcům! Juniorským předplatitelům místa držíme až do pátku 15. září, vysokoškolským pak do 29. září.**

Vedle sezónních abonentních cyklů stále nabízíme i populární **Kupónové předplatné**, které rovněž umožňuje získat vstupenky se zajímavou slevou, zároveň dává divákům volnost při výběru titulů a termínů představení dle vlastního zájmu. Koupí tohoto typu abonmá získáte osm kupónů, které můžete vyměnit za osm vstupenek na vámi vybraná představení z repertoáru Východočeského divadla (nevztahuje se na premiéry, zadaná představení, představení na venkovních scénách a představení hostujících souborů).

Velmi oblíbené jsou také **dárkové poukázky** v hodnotě 200, 300 nebo 500 Kč. Poukázku můžete věnovat svým blízkým, kteří ji pak použijí při nákupu vstupenek na představení dle vlastního výběru.

Více informací o výhodnosti jednotlivých typů předplatného i o připravovaných titulech se dozvíte v předprodeji vstupenek za divadlem, v katalogu předplatného nebo v sekci PŘEDPLATNÉ na webu divadla www.vcd.cz. RaS

NABÍZENÉ TITULY SEZÓNY 2017/2018

Viktoria Hradská / COMMEDIA FINITA

Úchvatná i složitá osobnost Emy Destiniové ve vzpomínkách čtyř žen z jejího života. Režie Petr Novotný

Howard Ashman – Alan Menken KVÍTEK Z HORRORU

Muzikálová komedie o velké lásce a zpívající masožravce. Režie Petr Gazdík

Alan Ayckbourn / Z POSTELE DO POSTELE

Zmatky sobotní noci v anglických ložnicích. Režie Zdeněk Dušek

Paul Barz MOHLA TO BÝT HVĚZDNÁ CHVÍLE

Koncertní hra o nikdy neuskutečněném setkání J. S. Bacha a G. F. Händela. Režie Michael Tarant

TANČÍRNA

Příběhy osamělých lidí v tanečním sále, kterým procházejí dějiny. Režie Petr Novotný

Karel Václav Rais – Bedřich Vrbský – Břetislav Rychlík / KALIBŮV ZLOČIN

Podkrkonošské drama o tom, jak se ryze dobrosrdečný člověk může stát obětí i vrahem. Režie Břetislav Rychlík

Richard Bean / AŽ NA VĚKY

Ponorný milostný thriller dvou propletených životů. Režie Radovan Lipus

Carlo Gozzi / KRÁL JELENEM

Bláznivě pohádková veselohra o lásce, zášti, touze po moci, chamtivosti a jiném lidském dychtění. Režie Marián Pecko

FOTOSTŘÍPKY Z DIVADELNÍHO BÁLU

31. března se historická budova Městského divadla převlékla do plesového. Sedadla v hledišti nahradily vyzdobené stoly, které zaplnily také lóže a foyer v prvním i druhém patře, jeviště se proměnilo v taneční parket... Nahlédněte nyní alespoň zběžně na náš **Divadelní bál**, kompletní fotogalerii naleznete na www.vcd.cz. A příští rok na parketě opět na viděnou!

RaS

JEDINEČNÁ PLESOVÁ ÚPRAVA DIVADLA ZNOVU VŠECHNY OHROMILA.

ÚVODNÍ MODERÁTORSKÁ DVOJICE JANA ONDRUŠKOVÁ A JOSEF PEJCHAL.

JITKU ZELENKOVOU SKVĚLE „VYSTŘIHLA“ PETRA JANEČKOVÁ.

PLESOVÉ HOSTY K VARU DOSTAL MICHAL HRŮZA A JEHO KAPELA HRŮZY.

NECHYBĚLY TANEČNÍ UKÁZKY MISTRŮ ČR JIŘÍHO BĚLOHLÁVKA A ROMANY MOTLOVÉ.

A TANCE SI UŽÍVALI TAKÉ JINDRA JANOUŠKOVÁ A PETR DOHNAL.
FOTO JIŘÍ SEJKORA

DUO SIKOROVÁ – ŠPINER

ZNOVU NEJOBLÍBENĚJŠÍ!

L. ŠPINER A M. SIKOROVÁ, FOTO J. SEJKORA

Na Divadelním bále byly vyhlášeny **výsledky divácké ankety o nejoblíbenější herce Východočeského divadla roku 2016**.

Titul nejpobornější herečky si z plesu potřetí za sebou odnesla **MARTINA SIKOROVÁ**, která nejvíce hlasů získala za muzikálové role v Cabaretu, Zpívání v dešti a Jeptiškách, řada diváků také vyzdvihla její výkon v nedávném scénickém čtení monodramatu Povolání Heather Roseové. Na druhém místě se umístila stejně jako v loňském roce **Petra Janečková**, již desetinásobná vítězka divácké ankety, a třetí pozice patří **Veronice Mackové**, což je po dvou letech v pardubickém angažmá velkým úspěchem! Veronika se ale bohužel rozhodla, že na konci sezóny Východočeské divadlo opustí a vydá se na „volnou nohu“.

Divácky nejoblíbenějším hercem se podeváté v řadě stal **LADISLAV ŠPINER**, jenž své příznivce v loňském roce nejvíce zaujal v roli Jaga v Othellovi. Na druhé místo především díky roli Limonádového Joesa diváci vynesli **Josefa Pejchala**, který mezi třemi nejlepšími figuroval už v roce 2012. A na vrchol popularity se také vrací zatím třetí **Milan Němec**, jenž navazuje na svou „předbrněnskou“ diváckou oblibu. Milan oslňoval pardubické publikum

v letech 1997-2007, poté si na osm let „odskočil“ do Městského divadla Brno a od sezóny 2015/16 znovu působí v Pardubicích.

Vyhlášen byl také absolutní vítěz ankety. Nejvyšší počet diváckých hlasů v roce 2016 získal Ladislav Špiner, jehož odměnila přímo Herecká asociace.

RaŠ

↓ L. ŠPINER A M. SIKOROVÁ SPOLU S DALŠÍ OCENĚNOU V. MACKOVOU V OTHELLOVI, FOTO J. FAUKNER

Dramaturg s dramaturgem

na úvod k rozhovoru dramaturga s režisérem Loveckých scén z Dolního Bavorska

Následující rozhovory vznikly tentýž den po třetí čtené zkoušce, to znamená na samém začátku zkoušení hry Martina Sperra Lovecké scény z Dolního Bavorska. Než předám štafetu ve vedení rozhovoru ZDENKU JANÁLOVI, který jako dramaturg pracuje spolu s režisérem Filipem Nuckollsem na přípravě inscenace této německé hry, ráda bych se na několik věcí zeptala přímo jeho. Že se hra Martina Sperra ocitla na našem repertoáru, je totiž po nejvíce Zdeňkovou zásluhou, neboť právě on měl lví podíl na přípravě dramaturgického plánu stávající sezóny. Od začátku letošního roku Zdeňk působí jako dramaturg v jiném městském divadle, a to v Mostě, k nám do Pardubic se tedy vrací pohostinsky.

Zdeňku, jak jsi objevil hru Martina Sperra a čím tě zaujala, že ses rozhodl uvést ji na repertoár divadla?

Tu hru jsem si sám pro sebe objevil asi v roce 2011 na festivalu v Nitře, kde s ní hostovalo budapeštské národní divadlo v režii jeho šéfa Róberta Alföldiho. Byl to obrovsky silný divadelní zážitek. Hru jsem si potom našel, přečetl a zjistil jsem, že ji u nás inscenoval zatím jen Petr Kracik v roce 1991 v Divadle pod Palmovkou. Od té doby mi je záhadou, proč tak geniálně napsaná a velmi herecká hra, kde má celý soubor výborné herecké příležitosti, se u nás už jindy nehrála. Chtěl jsem ji inscenovat už víckrát, a proto jsem rád, že teď k tomu nastaly vhodné konstelace. Jednak nazrálo obsazení souboru a také přišel režisér, který má, myslím, pro téma hry a dramatiky Martina Sperra naprosto přesné divadelní vnímání a cit. Navíc bych řekl, že nazrává doba i na text samotný z hlediska velmi živého tématu rozšiřující se xenofobie, národovectví a nacionalismu, o čemž ta hra mimo jiné vypráví. Ústředním tématem je princip outsiderství, princip jinakosti. Hra nahlíží na vesnici, kde jinakost se vyznačuje hned několik postav, které se snaží asimilovat do většinové společnosti, být přijímáni jako normální. Jako většinová společnost často cítíme mnoho strachu a potřebu takové lidi od sebe odehnat, vyštípat je pryč,

abychom se s nimi také „nenamočili“. Takže je pro nás velmi důležité, co se říká, co se povídá, a to je mnohdy podstatnější než realita. O tom hra pojednává. Její děj se odehrává krátce po druhé světové válce v roce 1949, tedy v období změn společensko-politických poměrů, ale zjišťujeme, že i když se svět mění, lidé zůstávají pořád stejní. Hra vznikla v 60. letech, a i když Sperr nebyl jediný autor, který v té době psal sociálně kritické hry, platila v Německu za poměrně skandální.

Jaký máš pocit z prvních čtených zkoušek? Jak herci hru přijali?

Mám z toho dobrý pocit, myslím, že ji správně zavnímali a cítí, že každá z postav je vlastně velká postava a že ta hra není jen o několika vyvolených. Zaznamenal jsem třeba reakci, že hra je výborně napsaná nebo také: „Ježíšmarja, to je hrozně těžké, myslíte, že to jako herecký soubor zvládne?“ Rozhodně je to výzva, ale myslím si, že soubor je pro ni aktuálně dobře vybaven. A pokud přijde divák s otevřenou myslí, pochopí, že hra reaguje pro nějakou konkrétní myšlenku, ale je spíše pobídkou ke spoluuvážování o zobrazované problematice.

Pracuješ teď na dvou inscenacích zároveň – u nás a v Městském divadle v Mostě, kde zkoušíš s režisérem Pavlem Ondruchem Nebezpečné vztahy

Christophera Hamptona. A Bydlíš v Praze. Jaké to je pendlovat mezi třemi městy? Jak ses sžil s novým divadlem a městem Mostem?

Pendlování je docela v pohodě, protože bydlím vlastně uprostřed té trasy, tudíž v Praze. Na jednu stranu – do Pardubic to je hodina vlakem a na druhou stranu – do Mostu je to něco přes hodinu autem či autobusem. V den první čtené zkoušky jsem byl dopoledne tady a v podvečer v Mostě a zjistil jsem, že to jde. Mostecké divadlo poznávám, jsem tam od ledna v angažmá a pracuji teď na první inscenaci. Poznávám město, je velmi jiné než Pardubice, má mnoho odlišností, i když princip divadel není až tolik jiný. Je to také městské divadlo s podobným repertoárem a počtem premiér, s velkou scénou pro 500 diváků (jeho jeviště patří k největším v republice), hraje se i na komorní scéně a podobně jako tady i v červnu na hradě. Na druhou stranu divadlo nemá tolik předplatitelských řad a více spoléhá na „volnou kasu“ a mnohem více hraje pro mládež a školní publikum.

AnH

Z. JANÁL, FOTO J. FAUKNER

Zbavme se strachu, říká režisér Filip Nuckolls

F. NUCKOLLS NA PŘEDÁVACÍ PORADĚ SCÉNOGRAFIE PŘED ZAHÁJENÍM ZKOUŠENÍ LOVECKÝCH SCÉN Z DOLNÍHO BAVORSKA, FOTO J. SEJKORA

Rád přebírám štafetu vedení rozhovoru od Aničky Hlaváčkové a na následujících řádcích se můžete blíže seznámit s osobností režiséra FILIPA NUCKOLLSE, který v pardubickém divadle režíruje zcela poprvé, ale Pardubice mu rozhodně nejsou cizí. Seznámí nás se svým náhledem na divadelní práci i podkryje témata hry, kterou právě připravuje...

Pocházíš z nedalekého Ústí nad Orlicí. Předpokládám, že téměř sousední Pardubice od dětství důvěrně znáš. Jaký k nim máš vztah?

Pardubice znám hodně a líbí se mi, ale když jsem byl malý, spádovější byl pro nás Hradec Králové. Od dětství jsem zde znal hlavně cestu od hlavního nádraží k zimnímu stadionu, protože odmala jsem velkým fanouškem Dynama Pardubice. Jedna z mých nejranějších vzpomínek je, jak sedíme s tátou úplně nahoře pod střechou a sledujeme přípravný mezinárodní zápas Československo – Švédsko. Už si to moc nepamatuji, ale myslím, že naši tehdy prohráli 0:3. Vybavuji si spíše korunky na švédském znaku. S gymnáziem jsme jezdili do divadla v Hradci, v tom pardubickém jsme byli jen jednou na židovských písničkách s Petrem Vackem, ale to nás tehdy s klukama z divadla málem vyvedli. (SMÍCH) Do Pardubic jsem pak jezdil do někdejšího hudebního klubu Life, kde byla výrazná houslová scéna. Jsem tedy rodákem z tohoto kraje, místním daňovým poplatníkem (s detašovaným

pracovištěm v Ústí), hejtman je můj mladší spolužák z gymnázia... A přestože už řadu let žiju v Ústí nad Labem, moje hokejové srdce stále tihne k Dynamu, i když moje návštěvy zdejšího hokeje už nejsou tak časté jako mezi lety 1991 a 1997. A samozřejmě sem často jezdím také na dostihy, ty mám moc rád.

Vážně? Tak to máme společné!

Jasně! Tak se můžeme přistě domluvit a zajít spolu. Koně mám rád odmala! Jezdím na Velkou pardubickou, ale častěji na menší rámcové dostihové dny, na kvalifikace.

Vnímáš sám sebe při divadelní práci jako závodníka, jako sportovce?

Sám jsem dříve sportoval – hrál jsem fotbal. I moje diplomka na DAMU byla o spojení sportu a divadla – fotbalovou terminologií jsem v ní vysvětloval mimezi. Spíš by ses mohl zeptat herců, se kterými jsem řadu let spolupracoval v Činoherním studiu

v Ústí nad Labem. Pravděpodobně by řekl, že jsem pro ně byl především trenérem. Sportem jsem se zabýval od čtyř let, ale zato jsem nikdy v mládí nedělal divadlo, nechodil jsem do žádných divadelních souborů. Spíš se tedy jako režisér chováám jako trenér, protože mám návyky ze sportu, z divadla minimálně. Když ve fotbale zahráváte standardní situaci, tak je to vlastně stejné jako situace dramatická.

Ve fotbale a v hokeji jde o strategický zápas, na dostizích spíše o rychlé dosažení cíle...

Ale na koni jsem nikdy nejedl, jen se rád dívám. Sice běží rychle do cíle, ale nejvíc mě baví cross country a steeple, takže ty dostihy, kde jsou překážky. To je zajímavější než rovina!

Máš rád překážky také ve své divadelní tvorbě?

To je zvláštní, protože je rád nemám, ale když se dívám zpětně na inscenace, kterých si nejvíc považuji, tak u nich byly nějaké komplikace nebo nějaká omezení. Buď divadelně převyprávět nějaký příběh, který je vlastně na první pohled inscenačně nepředveditelný, nebo se pokusit o Shakespearovu hru, která má patnáct příběhových figur, a mít na ni jen šest herců, nebo nemít vůbec žádný rozpočet... Když jsem byl vystaven tlaku překážek, většinou to dopadlo líp, než když jsme měli všechno jako narysované. Je možné, že člověk v tu chvíli zapne nějaký úplně jiný systém uvažování, a ten musí být ryze divadelní!

Do jaké míry se při interpretaci textu snažíš o věrnost textu a jak moc si dovolíš od textu odchýlit jinak?

Někdy mě samozřejmě překvapuje, když diváci o mých inscenacích říkají, že to není ta hra, na kterou přišli – například že to není Revizor nebo nedávno v Plzni, že to není Shakespeare... Mám k tomu takový hezký příběh: Etnologové, kteří studovali kulturu na Papui-Nové Guineji (snad to byl Vojtěch Novotný), před lety přivezli tamní obyvatele na několik

dní do Prahy a každému dali malý fotoáček, aby vyfotili to, co je během výletu nejvíce zaujme. Ukázali jim pražské památky a mysleli si, že je ohromí. Ale je zajímavé, že asi po čtvrté navštívené památce jim řekl, že je to sice pěkné, ale pořád stejné... Největší radost pak projevovali v zoologické zahradě a na jižní Moravě u upravených záhonků, které doma kvůli počasí takto upravené mít nedokážou. Když pak vyvolali fotky, tak rozhodně vedl hroch ze ZOO, kterého by jinde nepotkali, a pak hned upravené rajčátové záhony. A toto byla interpretace České republiky očima Papuánců – pravdivá a zcela jasná. A kdo by si na začátku pomyslel, že zrovna toto bude jejich interpretace výletu do středu Evropy? A takto se můžeme dívat i na interpretaci každé divadelní hry, kterou čteme. Nehledíme v ní to, co se říká, že v ní je, ani se násilně nebo naschvál nedíváme jinam. Skutečně kvalitní text umožňuje obrovské množství různých interpretací. Takže já se snažím interpretovat tak, jako se dívá Papuánc-Nový Guinejec, i kdyby inscenační tradice byla jiná. Takto pak vzniká výpověď i o sobě samotném. Chci ukázat člověka v jeho úplnosti. Režisér vlastně svojí prací nastavuje divákoví úhel pohledu.

Když nastavuješ tento úhel pohledu, jak říkáš, uvažuješ přitom, jakému konkrétnímu divákovi, jaký divák bude sedět v sále?

V ústeckém Činohráku jsem byl dvanáct let a dnes můžu říct, že ústeckého diváka znám pouze trochu. Mnohdy jsem se totiž ve svém úsudku o divákoví pletl. Říkat, že znám své publikum, asi nejde, protože těch proměnných, které vstupují do hry, je příliš mnoho. Nedá se to podle mého názoru zobecňovat a divák leckdy překvapí. Ale samozřejmě se snažím diváky vždy zaujmout a záleží mi na tom, aby pochopili, co chci inscenací říct. Divadlo je určené pro všechny, kteří mají chuť otevřeně vstupovat do dialogu s tím, co se děje na jevišti. Nejlepší je, když jsou schopni sledovat i jiné argumenty, než které mají oni sami.

Podobně o divákoví uvažoval i autor naší hry Martin Sperr, jak jsem si přečetl v řadě rozhovorů s ním. Neměl potřebu šokovat, ale chtěl přimět diváka ke spoluuvážování o daném problému, který ve své hře dramaticky rozvíjí.

To je úplně přesné! Ani mým cílem není šokovat. A když jsem někdy v minulosti vytvořil skandální inscenaci, ještě ani hodinu před premiérou jsem netušil, že bude skandální! Překvapuje mě, že ještě dnes může někoho šokovat třeba muzikál Klec bláznů. Myslím jsem si, že téma homosexuality je už dnes vyřešené i na té poslední české vesnici a jsme schopni se na toto téma s nadhledem podívat.

Jaký máš v tomto odhad, co se týká našich Loveckých scén, kde homosexualita je podstatnou tematickou součástí hry, i když samozřejmě ne jedinou hlavní?

My jako inscenátoři homosexuality nepropagujeme, ale ani se jí nestraníme, ani ji nezavrhujeme. Nehlásáme přeci v divadle argumenty jako z politické tribuny. Ale skrze životní situace a argumenty vybízíme k úvahám, jak řešit jinakost. A jinakost není jen o homosexualitě, ale třeba o barvě pleti, o kulturní jinakosti, o jinakosti řeči apod. Lovecké scény jsou o jinakosti a jejím přijímání, o solidárnosti s touto jinakostí, není jen o tom, jak v poválečném roce 1949 chtěli v německé vesnici „vyštítat“ homosexuála. Já sám nechci lidi soudit a také se rozhodím pochopit i ty lidi, kteří se rozzlobí k honu na homosexuála Abrama, zjistit, proč to dělají, a tedy se dívat na děj hry z více úhlů pohledu. Můžu tyto postavy třeba osobně nechápat, ale jako režisér se musím pokusit jim porozumět. V tom pro mě spočívá interpretace dramatické situace, skrze kterou zde nahlížíme na svět. A dramatická situace dnes rozhodně není mrtvá! Kdybychom jen vyšli nyní z kavárny, ve které sedíme, ven na ulici, tak jen během deseti minut uvidíme hned několik dramatických situací! Smysl divadla je právě záznam života v jeho konkrétní chvíli, a to jsou i ty situace na ulici.

Hovoříš o homosexualitě jako o příkladu tématu jinakosti, které se ve hře objevuje. Jakou další jinakost na jevišti uvidíme?

Je jich tam hodně! Máme tam homosexualitu, tedy jinakost sexuální orientace, dále jinakost původu (uprchlíci ze Slezska), jinakost prostředí (tovární dělnice Pavla, která touží žít ve městě), jinakost normálního chování (Tonka, která chce žít svobodný život), jinakost v partnerském soužití (vztah starší ženy Marie a mladšího Volkera) i jinakost psychikou (u postavy Rova). Ale především zde jde o jinakost myšlení. Hra je dále o neschopnosti jistého nadhledu a svobodomyslnosti. Problém mají postavy i s tím, že Abram nepracuje, což nelze oddělit. Kdyby se choval standardně jako ostatní a pracoval spolu s nimi a nevybočoval by, možná by s ním takový problém neměli a tolik ho nepomlouvali. Nutno říct, že skutečně je především „v řečech“, hmatatelný důkaz proti němu vesnice vlastně ani nemá. Možná je sečenější, má větší přehled, jinak mluví a jinak se chová, což jsou další aspekty, kterými provokuje. To je ostatním nepřijemné, tak jako jemu je třeba nepřijemný pach těch lidí.

Proč jinakost v dějinách i dnes tolik dráždí většinovou společnost?

První je určitě strach. A ten najednou začne ukazovat a vidět zmiňovanou jinakost, ať již je jakákoli. Sperr popisuje události ve vesnici čtyři roky po druhé světové válce, a přitom jako by chování lidí bylo úplně stejné jako před válkou, jako by popisoval události, které vedly právě ke vzniku nacismu, kdy se tehdy lidé uzavírali na vesnicích před nezdravým životem ve městech, národ začal být našťvaný na všechny nepracující spoluobčany apod. Strach z porobení začne vždy ukazovat na všechny okolo, kteří by nás mohli potenciálně ohrozit. A když má člověk strach, má co dělat sám se sebou a se svým vnitřním strachem, tak se pak uzavře diskusím. Diskuse nemusí probíhat jenom v hospodě nebo u kavárenského stolu, ta přeci probíhá už tím, že člověk něco vidí, že něco sleduje, a to „něco“ na člověka působí. A v době, kdy přichází strach, začne bojovat proti jinakosti.

Tím pádem tato hra může rezonovat i s dnešní dobou, kdy se u nás s přímým vztahem k uprchlické krizi velmi rozvíjí nacionalismus, xenofobie a kdy se množí problémy s nevolí přijímat cizince právě kvůli jejich jinakosti...

Domnívám se, že ano. Je zde ale i téma zneužívání strachu

a z terorismu. A přitom se dnes nemáme ekonomicky špatně, ani nejsou zásadní problémy s nezaměstnaností. Jenže je tady blbá náladka! A to je ten problém! Nejvíce otevřené solidárnosti jsou náboženské spolky, protože mají jasně dané hodnotové žebříčky. Všude okolo ale vídíme, jak se rozpadá to, čemu říkáme evropanství, a jak se všechno neustále víc a víc relativizuje. A jak se obyčejný člověk hůř a hůř dokáže orientovat v tom, co se děje ve světě, je pro něj o to důležitější jeho malá hrouda a strach, že mu ji někdo vezme.

Chápu, že strach je hluboce lidská vlastnost. Ale je podle tebe dnes strach skutečně tolik oprávněný, nebo by sis přál, aby se lidé přestali bát?

Já si myslím, že to je přeci už posláni evangelia a Krista: přestat se bát! A to si hodně přeji. Protože strach je přece to nejhorší, ten otročí lidi. Podle mého názoru všechna extremistická hnutí vznikla jenom kvůli strachu. Kdyby člověk všechno „odhodil“, mohl by začít být šťastný na této zemi. Je to stejné i u herectví – všichni můžeme hrát, všichni v sobě podle mého názoru máme talent, ale někdo ho má svým strachem zablokovaný a nikdy ho neprojeví, jen někdo se dokáže té blokace zbavit. Jako děti jsme si přeci všichni hráli na všechno možné! Pak přišel strach ze zodpovědnosti a pocítili jsme, že hrát si přeci nemůžeme dovolit, že je nepatřičné si hrát.

Věříš v sílu divadla, že může něco ve společnosti změnit? Benedikt XVI. řekl ve své knize Duch liturgie, že liturgie, divadlo a kultura mají přeci jeden cíl: že jsou tu od toho, aby náš průchod slzavým údolím života byl o trochu příjemnější. V to věřím. A myslím si, že to příjemnější neznamená nutně to, že budeš ukazovat jenom hezké věci.

ZdJ

Krácenno. Celý rozhovor najdete na www.vcd.cz.

F. NUCKOLLS NA ZAHAJOVACÍ ZKOUŠCE LOVECKÝCH SCÉN Z DOLNÍHO BAVORSKA, FOTO M. KLÍMA

PREMIÉROVÉ MOMENTKY

Na první jarní víkend 25. a 26. března jsme přichystali premiéry slavného amerického muzikálu **KISS ME, KATE** s hudbou fenomenálního jazzmana Colea Portera. Nesmrtelnou klasiku zlaté broadwayské éry s naším souborem nazkoušela režisérka Kateřina Dušková, která dala nahlédnout do zákulisí jednoho baltimorského divadla, v němž se právě zkouší Zkrocení zlé ženy a kde to vře emocemi všeho druhu. Vášnivá přitažlivost i nesmiřitelná neshodlivost se totiž odehrávají nejen na jevišti mezi divadelními postavami Kateřinou a Petrucciem, ale i za oponou mezi jejich představiteli, které skvěle ztvárňují Petra Janečková a Milan Němec.

Premiéra se vydařila lépe než na jedničku! Celý soubor i muzikanti v orchestřišti si od premiérového publika právem vysloužili bouřlivé ovace. Přijďte se nyní i vy podívat, zda se Milanovi podaří zkrotit živelnou a nespoutanou Petru, jejich „soubor“ je zárukou výborné zábavy... RaS

PETRA JANEČKOVÁ COBY LILLI VANESSI A MILAN NĚMEC JAKO FRED GRAHAM

FOTO ROMAN ČERNÝ

PREMIÉRU REŽISERKY KATEŘINY DUŠKOVÉ SI NENECHAL UJÍT JAN KOTÁTKO, ŘEDITEL DIVADLA NA FIDLOVAČCE, KDE KATEŘINA PŮSOBÍ JAKO UMĚLECKÁ ŠÉFKA.

JEDNOU Z HLAVNÍCH HVĚZD VEČERA SE ZASLOUŽENĚ STAL MILAN NĚMEC, JENŽ NA SPOLEČNÉM SETKÁNÍ VE FOYER PŘIJÍMAL GRATULACE ZE VŠECH STRAN.

STAR NA JEVIŠTI I V ZÁKULISÍ BEZESPORU BYLA TAKÉ PETRA JANEČKOVÁ, KTERÁ SI POCHVALNÁ SLOVA PŘEKLADATELE JIŘÍHO JOSKA VYSLECHLA SPOLEČNĚ S LÁDOU ŠPINEREM.

ZA ZRANĚNOU DÁŠU NOVOTNOU SUVERÉNNĚ „ZASKOČILA“ JINDRA JANOUŠKOVÁ, KTERÁ SI S DČEROU ELIŠKOU PO PREMIÉRE POVIDALA S FRANCOUZSKÝM REŽISÉREM ÉRICEM CÉNATEM.

ŘEDITEL DIVADLA PETR DOHNAL SI ZA SVŮJ VÝKON V KISS ME, KATE „VYSLOUŽIL“ KNIHU S OSOBNÍM VĚNOVÁNÍM A PODPÍSEM PŘEKLADATELE JIŘÍHO JOSKA.

OSLAVA ZDAŘILÉ PREMIÉRY POKRACHOVALA V DIVADELNÍM KLUBU, KDE SI CHVÍLE KLIDU VYCHUTNÁVALA JANA ONDRUŠKOVÁ.

FOTO MICHAL KLÍMA

Jubilantka Anna Ferencová

JAKO HIPPODAMIE V NÁMLUVÁCH PELOPOVÝCH

Letos 25. května oslaví krásné a úctyhodné životní jubileum bývalá dlouholetá členka souboru Východočeského divadla, paní **ANNA FERENCOVÁ**. Za celé divadlo a z celého srdce jí tímto přejeme pevné zdraví a spokojenost a děkujeme za těch bezmála čtyřicet let, které u nás v Pardubicích strávila.

Anna Ferencová

(narozena 25. května 1927 v Praze)

„Buď veselá jako táta, dostaneš se vždycky z bláta!“

Tatínkova moudrá rada provázela Annu Ferencovou celým životem. Tím tatínkem nebyl nikdo jiný než slavný herec a oblíbený kabaretní komik Ferenc Furturista (vlastním jménem František Fiala), po kterém Anna převzala umělecký pseudonym. Její maminka Anna Tichá (Tichá bohužel jen za svobodna, jak říkával tatínek) byla herečkou. Babička hrála v divadle Aréna a dědeček se v důchodu po ukončení herecké kariéry stal vynikajícím „šeptmistrem“ v Národním divadle, bez něhož prý herci jako Eduard Vojan, Hana Kvapilová či Jindřich Mošna odmítali vůbec vstoupit na jeviště. Umělecký vliv na mladou Annu měl bezpochyby i její strýc, herec, režisér a hudební skladatel Eman Fiala. Zdá se tedy prakticky nemožné, aby si Anna Ferencová kdy vybrala nějaké jiné než herecké povolání. Původně se sice chtěla věnovat studiu matematiky, ale nakonec vystudovala hereckou konzervatoř, ačkoli k tomu během válečných let a v době pronásledování umělců (mezi nimi právě i Ference Furturisty) nebyla ta nejvhodnější doba. Po absoluturiu, k němuž ji dovedl Alfréd Radok, se rozhodla pro působení v zájezdovém Vesnickém divadle.

Po krátkém angažmá v Krajském oblastním divadle v Olomouci přišla Anna Ferencová v roce 1951 do pardubického divadla, kde namísto dvou sezón, jak původně zamýšlela, strávila téměř 40 let, odehrála zde na 240 rolí a stala se neodmyslitelnou součástí souboru.

Do Pardubic jsem se těšila. Záplavou jiřin a vůní perníku byly pro mě „městečkem, které jsem mohla podržet na dlaní“ a v kterém jsem se brzy cítila jako doma. Ba, zanedlouho odpadlo i to slovíčko „jako“ a Pardubice jsem si zamilovala. (...) Pardubice mi daly možnost, abych umělecky zrála, pracovala a v klidu úsměvného města, které si časem sice zasmrdí, ale na nic velkého si nehraje, a kde je všude záračně blízko, jsem se dotkla kamene mudrců. Poznala jsem, že – co je nahoře, je i dole – a že jedno se od druhého v jádru neliší; snad proto jsem byla v Pardubicích tak šťastná.
Úryvek z knihy *Hříchy* Anny Ferencové

Anna Ferencová se uplatňovala především v dramatickém repertoáru, ale byla také skvělou představitelkou dam z vyšší společnosti v salonních fraškách. Zahrála si, jak říká, spoustu krásných rolí. Mezi ty nejvýraznější patřila Hippodamie v *Námluvách Pelopových* (1953), Sofoklova *Antigona* (1958), Runa v *Radúzovi a Mahuleně* (1959), *Lady Macbeth* (1962), *Gizela v Kočičí hře* (1974) nebo *Arkadinová* v *Rackovi* (1975) či *Lady Bracknellové* ve hře *Dobry večer, pane Wilde* (1976).

ANH

A. FERENCOVÁ V SOUČASNOSTI

110. VÝROČÍ

POLOŽENÍ ZÁKLADNÍHO KAMENE BUDOVY MĚSTSKÉHO DIVADLA

POHLED NA KRÁLOVSKOU TRŮDU A NA PARCELU (VLEVO V MÍSTĚ OHYBU MĚSTSKÉ ŘEKY) PŘED STAVBOU DIVADLA KOLEM ROKU 1904

Na konci 19. století panoval v Pardubicích čilý divadelní ruch, ochotnické divadlo se hrálo ledaskde: v hostinci U české koruny, Na kopečku, Na vinici, v nádražním hostinci, v sále Odeon v hostinci Veselka... Důstojná divadelní budova však chyběla. V roce 1880 vznikl Spolek pro zřízení divadelního domu v Pardubicích, jemuž léta předsedal právník, spisovatel a dramatik Josef Štolba. Od tohoto kroku ale uplynulo celých 29 let, než bylo divadlo otevřeno. Příčin prodlení bylo víc. Nejprve se hledala vhodná parcela, jež byla zakoupena v březnu 1884. Pak byl vypsan konkurz na stavbu, který vyhrál architekt Jindřich Fialka. Následovala však léta plná dohadů o tom, co se má vlastně stavět: zda divadlo, nebo divadelní dům s „vedlejšími místnostmi hostinskými“. V roce 1893 byl tedy vyhlášen další konkurz, ve kterém však ani jeden ze šesti návrhů neuspěl. Důsledkem toho byl postupný úpadek činnosti spolku, která nakonec téměř ustala.

Po deseti letech nečinnosti spolku se městská rada usnesla, že převzme stavbu na svá bedra. Spolek jí odevzdal své jmění i stavební parcelu s podmínkou, aby stavba začala co nejdříve. Městská rada vyzvala renomovaného architekta secese Antonína Balšánka, aby vypracoval plány, a po jejich schválení v roce 1906 městské zastupitelstvo povolilo zahájení stavby. Základní kámen byl slavnostně položen 16. května 1907.

Na samotném základním kameni, který je odhalen na zdi ve vstupním foyer divadla, je však vytesáno datum 9. května 1907, což osvětluje pardubický historik Miroslav Klimpl: „Původně měl být základní kámen divadla položen opravdu 9. května, ale protože se 14. května konaly volby do říšského sněmu a organizátoři se obávali politického zneužití této akce, byl akt položení základního kamene skutečně přesunut až na 16. května.“

Jak je vidět, politika zasahovala do věcí veřejných již na počátku 20. století. Zásadní však je, že budova divadla v Pardubicích byla po všech počátečních peripetiích postavena a bohyni Thálii slouží dodneška! RaS
(s použitím materiálů z knihy Historie divadelní Pardubic a okolí J. Císaře a V. Mohylové)

J. ŠTOLBA PŘI PROJEVU U PŘÍLEŽITOSTI POLOŽENÍ ZÁKLADNÍHO KAMENE DIVADLA

V době, kdy jsme připravovali květnový zpravodaj, **DAGMAR NOVOTNÁ** tak usilovně pracovala na nové roli v inscenaci muzikálu *Kiss me, Kate*, až si na jedné z posledních zkoušek těsně před premiérou při nešťastném pádu zlomila nohu. A protože ji lékaři nechodící sádkou donutili zůstat v posteli, dostala alespoň (jako chabou útěchu) domácí úkol v podobě tohoto dotazníku. Věříme, že Dáša se co nevidět totaví a bude zase (opatrně) skotačit na jevišti jako garderobiérka Hattie v *Kiss me, Kate* či jako sestra Mary Huberta v *Jeptiškách*...

AnH

Čeho si ceníš u přátel?

Myslím, že přátele člověk mít musí. Patří k životu. A když je mu nejhůř, tak ví, že pomohou. Jakkoliv. A toho si cením a vážím. A děkuju jim za to.

Pro které chyby máš největší pochopení?

Každý má nějaké chyby a měl bychom být vůči nim tolerantní. Mám pochopení pro ty chyby, které neublíží druhým.

Kdo je tvým největším fiktivním hrdinou?

Vinnetou, nejvyšší náčelník kmene Apačů.

A kdo je tvou největší fiktivní hrdinkou?

Nšo-čí, Vinnetouova sestra.

Z čeho máš největší strach?

Z jakéhokoli nebezpečí, které by mohlo ohrozit mé nejbližší.

Tvá oblíbená činnost?

Spánek.

Jaká vlastnost tě na sobě nejvíc vadí?

Mám jich víc, ale nejvíce asi přílišná důvěřivost.

Jakou vlastnost nejvíc odsuzuješ u druhých?

Sebestřednost.

Kde bys nejraději žila?

Někde na mořském pobřeží s kamarády delfíny.

Tvůj nejoblíbenější hudební skladatel?

Giacomo Puccini.

Tvůj nejoblíbenější spisovatel?

Robert Fulghum.

Jak bys chtěla zemřít?

To je dost drsná otázka, nikdy jsem nad tím nepřemýšlela, ale když to musí být, tak snad doma ve spánku.

Jaká je tvoje nejvýraznější vlastnost?

Jejda, říká se, že samochvála smrdí, ale snad dobrosrdečnost?

Kdo jsou tví hrdinové v reálném životě?

Všichni ti, kteří pomáhají druhým.

Jakou historickou osobnost nejvíc obdivuješ?

Karla IV.

Která reforma ve světové historii podle tebe změnila svět?

Pání, ale to vážně nevím!

Jak si představuješ dokonalé štěstí?

Myslím, že dokonalé štěstí neexistuje. Jenom štěstí. Štěstí v rodině, v práci... Štěstí je vzácnost a já si jej považuji.

S L. ŠPINEREM V BLÁZNIVÝCH NÚŽKÁCH. FOTO J. SEJKORA

JISTĚ, PANE MINISTRE. FOTO J. VOSTÁREK

S M. MEJZLÍKEM V BÍLÉ NEMOCI, FOTO J. FAUKNER

Jaký je tvůj nejoblíbenější pták?

Čáp.

Nejoblíbenější barva a květina?

Barva červená, květina kterákoli jarní.

Co je podle tebe nejhorší utrpení?

Bezmoc nad utrpením druhých.

Jakou vlastnost máš na sobě nejradši?

Veselost.

Kdybys nebyla sebou, kým bys chtěla být?

Povoláním zvěrolékařka se specializací na kočkovité šelmy a bytostí delfín.

Co ti vadí ze všeho nejvíc?

Lidská lhostejnost.

Jaký je momentální stav tvé mysli?

Nic moc. Mám ortézu po zlomenině a jsem velmi omezená v pohybu, což nesnáším. Takže zrovna nejásám.

Čeho si nejvíc ceníš u mužů?

Spolehlivosti a upřímnosti.

A u žen?

Spolehlivosti a upřímnosti.

Která historická postava je podle tebe nejdopudivější?

Adolf Hitler.

Jaká jsou tvá oblíbená jména?

Kateřina a Tomáš.

Nejoblíbenější jídlo a pití?

Šulánky s makem a šaňo. Pro neznalé – šišky s mákem a sekt.

Jaké je tvoje motto?

Nevím, jestli mám nějaké motto. Spíš asi touhu. Touhu žít tak, aby na mě někdo třeba hned tak nezapomněl (samozřejmě v tom dobrém).

S J. JANOUŠKOVOU V JEPTIŠKÁCH, FOTO J. SEJKORA

MALÁ SCÉNA BUDE MÍT SVŮJ PROPAGAČNÍ SPOT

Přestože na Malé scéně ve dvoře hrajeme už osmou sezónu, stále se stává, že diváci nevědí, kde se přesně nachází či jak se k ní dostanou. Proto jsme se rozhodli ji ještě více zviditelnit. Jan Musil napsal scénář propagačního spotu, oslovil své herecké kolegy, garderobiérky, rekvizitáře i vlásenkářky a s naší nápovědkou Lucií Haškovou, tentokrát v pozici produkční, připravil natáčecí plán. Štáb a herci se sešli v pondělí 3. dubna, aby nápady Honzy Musila zrealizovali. Momentky z natáčení si nyní můžete prohlédnout, výsledný videoklip bude po sestřihání uveřejněn na našem facebookovém profilu www.facebook.com/vcd.pardubice i webu divadla www.vcd.cz. Slibujeme, že po jeho zhlédnutí na Malou scénu už rozhodně bloudit nebudete!

RaS

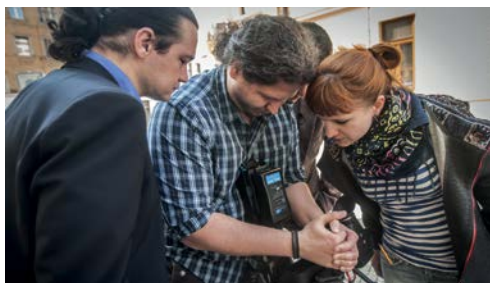
S PŘÍPRAVOU NA NATÁČENÍ PETŘE JANEČKOVÉ POMÁHALA VLÁSENKÁŘKA IVA MACHURKOVÁ.

HONZA MUSIL REKLAMNÍ KLIP NEJEN REŽIOVAL, ALE SÁM V NĚM I ÚČINKUJE.

LUCIE HAŠKOVÁ, PETRA JANEČKOVÁ, HONZA MUSIL A LUKÁŠ KRATOCHVÍL PŘED JEDNOU ZE SCÉN SPOTU.

LÁŠA ŠPÍNER, LUKÁŠ KRATOCHVÍL, HONZA MUSIL A LUCIE HAŠKOVÁ PEČLIVĚ KONTROLOVALI KAŽDÝ ZÁBĚR.

JISTĚ POZNÁVÁTE PEPU LÁSKU A LÁDU ŠPÍNERA.

REŽISÉR SE SVÝMI HERCI.

FOTO JIŘÍ SEJKORA

SOUTĚŽTE O VSTUPENKY NA LIMONÁDOVÉHO JOEA NA KUŇCE

Na konci května se opět po roce přestěhujeme na víkendy na vyhlídku Kunětické hory, kde se letos vedle romantické pohádky **Kráska a zvíře** naposledy odehrají reprízy kultovní westernové parodie **LIMONÁDOVÝ JOE** s Josefem Pejchalem v titulní roli. Při této „derniérové“ příležitosti jsme se rozhodli uspořádat **soutěž o šest vstupenek na představení Joea ve čtvrtek 1. června**. Na webových stránkách divadla www.vcd.cz pod ikonou SOUTĚŽ naleznete tři kvízové otázky, týkající se samozřejmě našeho neochvějného strážce zákona a milovníka Kolaloky. Pokud na ně odpovíte správně, budete mít možnost vyhrát slibované vstupenky. Po závěrečné soutěži v pondělí 22. května vylosujeme hned tři výherce!

J. PEJCHAL ALIAS LIMONÁDOVÝ JOE, FOTO J. FAUKNER

Pokud máte rádi známé songy jako Whisky, to je moje gusto či Když v baru houstne dým a chcete se dosyta nasmát, raději si zajděte do předprodeje pro vstupenky

a nespolehejte jen na výhru, místa totiž rychle mizí. Navíc se skutečně jedná už o poslední možnost vidět Pepu Pejchala na koni a s kulisou Kunětické hory za zády! RaS

KDYŽ NĚMÉ TVÁŘE PROMLOUVAJÍ

Divadelní mazlíčci se velmi nedávno rozrostli o nového člena smečky, a zástupci šelem psovitých tak posílili své pozice vůči těm zatím převažujícím kočkovitým. No, posílili... No, šelem... Je to zatím taková malá šelmička, psí nemluvně, které si teprve 5. února slavnostně dovezla do Pardubic jeho (tedy její!) nová pyšná panička **ANH**.

Jackie: Jmenuji se Jackie Brown podle titulní hrdinky Tarantinova filmu. Narodila jsem se na Štědrý den a jsem opravdový dáreček. Protože byl ještě nedávno mráz, nemohla jsem moc chodit ven, ale ovládám čůrání na plínku. Jen z pomsty nechávám loužičky i jinde, protože panička neustále chodí do práce. Zajímalo by mě, kde pracuje. Odchází nenamalovaná a přichází strašně zmalovaná... Mezi mé koníčky patří papání, kousání rukou a nohou páníčků a běhání za mopem. Ještě by mě zajímalo, proč mám blány mezi prsty... Možná

abych mohla jednou prohnět kachny ve vodě? Snažím se být hodná. Když jsem jednou totiž zlobila, páníčci mi pustili pořad Chcete mě a já viděla, jak můžou žít jiní pejsci. Když tak nad tím přemyslím, možná už ty loužičky dělat nebudu...

JE MI PŘÍJEMNÉ BÝT SÁM SEBOU MEZÍ SVÝMI, ŘÍKÁ HOSTUJÍCÍ HEREC MATĚJ VANIŠ

FOTO M. KLÍMA

Poprvé jsem MATĚJE VANIŠE viděla na jevišti při premiéře hry *Hej, Mistře!* Překvapilo mě, že jsem si ho předtím nevšimla v divadelním klubu nebo zákulisí, on totiž není kluk, kterého přehlédnete. Přesto, stalo se... Pak jsme ho s režisérkou Kateřinou Duškovou obsadily do menší role v muzikálu *Kiss me, Kate*, protože jsme potřebovaly posílit pánský soubor. A to jsem ho začala vnímat jako nezaměnitelného, zajímavého mladého muže, talentovaného herce, který má jisté tajemství... A to byl další z důvodů k našemu rozhovoru – zjistit o něm víc, popovídat si o tom, co od života i divadla čeká.

Matěji, máš za sebou v tomto divadle už druhou premiéru. Líbí se ti u nás?

Rozhodně. Máte krásné divadlo, nádhernou budovu. (SMÍCH)

A co uvnitř, v souboru?

Líbí se mi tady, vážně! Našel jsem tu spoustu kamarádů a několik osobností, které jsou pro mě inspirativní. Koukám se na ně a učím se.

Má vaše generace herecké vzory?

Za generaci mluvit nemůžu. Je několik herců, kteří mi svým talentem velmi imponují, a možná se podvědomě snažím svým projevem

přiblížit tomu jejich. Jestli se to dá brát jako vzor, nevím, asi bych to takto neškatulkoval.

Mé spolužáky na DAMU učily takové veličiny jako třeba Jana Hlaváčová nebo Boris Rösner, kteří pro ně představovali jakési vzory, všichni je obdivovali. Vzhlíželi jste i vy k některým kantorům?

Určitě. První dva roky nás na škole učil Jan Novotný, on je právě jedním z těch lidí, o kterých jsem mluvil. Herecky ve mně budí velký obdiv, když jsem ho viděl na jevišti v některých rolích, tak mi doslova vyrazil dech. On byl do jisté míry můj herecký vzor.

Brávali vás herečtí kantoři na svá představení?

Ano. Ne na všechna, ale na pár nás vzali, a jednalo se o taková představení, po kterých jsem pak nebyl schopen slova, natož kloudné věty. Byl jsem unešený.

Vzpomeneš si na konkrétní kus?

Do smrti nezapomenu na Údolí včel ve Strašnickém divadle, kde hrál už zmiňovaný profesor Jan Novotný. Dnes si už jen matně vybavuju děj, nebo kdo v tom hrál, ale nikdy nezapomenu ten pocit, co jsem z toho měl. Seděl jsem jako opářený.

A chodíš pořád rád do divadla jako divák?

Ano, ale vím, že méně, než bych měl... Je těžké najít si čas a někdy i odhodlání... (SMÍCH)

Vyhledáváš konkrétně nějaký žánr? Jsi mladý, čekám, že upřednostňuješ spíš alternativní divadlo před klasickým. Nebo se mýlím?

Nemám žádné konkrétní preference. Když někdo dokáže udělat něco dobrého a moderního, jsem za to vděčný. Nemám rád, když se divadlo dělá „staře“, když to vypadá jako před čtyřiceti padesáti lety. Myslím, že divadlo je živý organismus a mělo by se dělat aktuálně. Rád zajdu i na klasiku, ale v tom případě vyžaduju, aby byla zpracována moderně, tím nemám na mysli, že se má hrát v moderních kulisách a současném kostýmu, ale že je vyložena současným jazykem. Jsem rád za každé představení, které má opodstatnění.

Pojďme se vrátit zpátky na studia – navštěvoval jsi Pražskou

konzervatoř. Jak se u patnáctiletého kluka zrodí takové rozhodnutí?

Z rodiny to nemám, nikdo se nikdy neživil herectvím. Strýc a prastrýc jsou kameramani, tak nějaký vztah k umění v příbuzenstvu je. Když jsem si v patnácti říkal, co chci, tak jsem spíš věděl, co nechci – za žádných okolností jsem nechtěl jít na gymnázium. Náhodou jsem objevil konzervatoř s hudebně-dramatickým oborem. A vlastně jsem zjistil, že mě to odmalička přitahovalo. Když jsem chodil do divadla, tak si pamatuju konkrétní pocit, že bych toho chtěl být součástí. Takže jsem se úplně naslepo rozhodl, že to zkusím, aniž bych tomu dal přípravu, kterou by si to zasloužilo, a oni mě vzali.

V dětství jste chodili do divadla se školou?

Ano, také. Ale hlavně to bylo s maminkou, která mě brávala na různá především loutková představení. A když to bylo se školou, tak já jsem byl jedním z těch žáků, kteří okřikovali spolužáky, aby nehlukeli a sledovali inscenaci. (SMÍCH)

Jsi třetím rokem po absolutoriu. Co očekáváš od své herecké kariéry? Chtěl bys být v nějakém angažmá, nebo spíš toužíš být takzvaně na „volné noze“?

Asi bych nechtěl zůstat na „volné noze“, chtěl bych mít nějakou svoji domácí scénu. Je pro mě přirozenější mít takový pracovní domov. Je mi příjemné být sám sebou mezi svými. Mám několik divadel, která mám rád, kde by mě to bavilo a kde bych se takto cítil.

Na kterou konkrétní roli ze své zatím nedlouhé kariéry rád vzpomínáš?

V Moravském divadle Olomouc, ještě při studiu, jsem hrál Guildensterna a Rosencrantze v Hamletovi.

Kterého z nich? Nebo obě dvě role?

Byla to křížová alternace. Rosencrantze hrál jeden herec, Guildensterna druhý a já buď jednoho,

nebo druhého. Tři herci jsme hráli dvě role.

Víš, že jsem v životě neslyšela výraz „křížová alternace“? Fakt ne?

Takže jsi byl takový „swing“?

(NĚKDO, VĚTŠINOU V COMPANY MUZIKÁLU, ALE I V ČINOHERNÍ PRODUKCI, KDO UMÍ NĚKOLIK ROLÍ A STRÍDÁVĚ HRAJE JEDNU Z NICH – POZN. RED.)

Swing? S tímhle výrazem jsem se zase nikdy nesetkal já. (SMÍCH) Ano, byl jsem tedy něco takového.

Tak vidíš, každý jsme se něco naučili...

Dál rád vzpomínám třeba na Shakespearovu Bouři. Obě zmiňované inscenace režíroval Michael Tarant, v tom čase umělecký šéf souboru olomouckého divadla, kde stále hostuju.

To vše je klasický repertoár... Účinkoval jsi v nějaké hře ze současnosti?

Ještě za studií jsme hráli v Divadle Na Rejdišti absolventské představení Kuřačky a spasitelky, což je současná hra od české autorky Anny Saavedry a je to parafráze na Čechovovy Tři sestry. A dál, ještě na škole i pak po ní, jsme dělali pár autorských věcí.

Na konzervatoři jsi hrál titulní roli ve Valmontovi.

M. VANÍŠ S J. LÁSKOU, J. ONDRUŠKOVOU A J. KOVÁRNÍKEM V KISS ME, KATE, FOTO R. ČERNÝ

Předpokládám, že jsi viděl stejnojmenný film i Nebezpečné známosti?

Ano, oba dva. Víc mě ale zaujal John Malkovich, představitel hlavní role v Nebezpečných známostech, mám ho moc rád. U něj mi přišla okouzující jedna taková malíčkovost – v celém filmu se v jistých chvílích kousal do spodního rtu. A toto gesto bylo podle mě moc důležité a inspirativní pro celou roli. Ale samozřejmě jsem se snažil vytěsnit, jak to hrál on nebo Colin Firth ve Valmontovi.

Máš nějaké zkušenosti s filmem nebo s televizí?

Minimální. Točil jsem v několika studentských filmech, také v reklamách, to spíš pro peníze, ale zatím mě to moc neláká.

U nás hraješ vedle činohry také v muzikálu. Máš s tímto žánrem zkušenosti? Baví tě?

No, byl jsem nucen zpívat... (SMÍCH) Kiss me, Kate je pro mě první zkušeností. A myslím, že se raději budu držet činohry. (SMÍCH) Rozhodně bych v budoucnu dával přednost činoherním rolím, v nichž se cítím jistěji a kde můžu vládnout mluveným slovem.

Matěji, přeji ti spoustu krásných rolí, především tedy činoherních, když to tak chceš. A také ať najdeš svůj herecký domov. JaU

SCÉNOGRAFIE, MALBY, KRESBY, GRAFIKY, FOTOGRAFIE I PLASTIKY V DÍLECH PŘÁTEL JANA JÜNGLINGA

E. MILICHOVSKÁ

J. JÜNGLING

Z. MANINA

Sobotní premiéru hry Martina Sperra **Lovecké scény z Dolního Bavorska** předznamená tradiční vernisáž – tentokrát se ve foyer představí přátelé sdružení kolem akademického malíře a bývalého pedagoga na Katedře scénografie pražské DAMU **JANA JÜNGLINGA**. Zahájení výstavy s názvem **Cesty 2017** se uskuteční 13. května od 18:30 hodin, díla budou ve foyer k prohlédnutí do další premiéry, která je naplánována na konec června.

Scénografie je obor, v jehož scénickém prostoru se mohou prolínat veškeré prvky výtvarného projevu – kresba, grafika, malba, koláž, plastika, instalace i videoart. Tato univerzálnost scénické výtvarné tvorby vedla Jana Jünglinga k nápadu uspořádat výstavu volně tvorby scénických výtvarníků od nejmladší generace svých posluchačů, po generaci starších kolegů, jež učil zakladatel naší moderní scénografie, profesor arch. František Tröster.

Jan Jüngling se s rodinou Trösterových dobře znal, neboť bydlel ve stejné ulici, ke scénografii tak měl vypěstovaný vztah. Rozhodl se však jít jinou cestou a studoval malbu na pražské Akademii výtvarných umění. Ke scénografii se nakonec po letech přesto dostal, když na DAMU jako jeden z následovníků malíře Oldřicha Smutného začal s výukou malby mladých adeptů scénografie. „Profesoru Trösterovi velmi záleželo na tom, aby studenti scénografie dobře malovali a dokázali tím vytvořit pro inscenační spolupracovníky věrnou představu o realizaci připravovaného díla,“ říká televizní, filmový a divadelní scénograf Jan Hlavatý.

Ve Východočeském divadle vedle **Jana Jünglinga** svá díla vystaví žáci profesora Trösterova **Věra Faberová, Milica Gedeonová, Jarmila Krížková, Eva Milichovská** či **Jan Hlavatý**, které doplní výtvarníci z jiných oborů **Eva Borecká, Adéla Brabcová, Radka Hejlová, Dana Kostková, Brigita Krumphanzlová, Lucie Loosová** (v Pardubicích spolupracovala na realizaci např. *Šumaře na střeše*, 2002, nebo *Romea a Julie*, 2004), **Jana Slezáková, Marie Strnadová, Zuzana Borecká Svobodová, Petr Bouška, Václav Krížek, Ondřej Lipenský, Vojtěch Malaník, Zdeněk Manina, Filip Minařík, Petr Našic, Jan Tobola** a **Aleš Valášek**.

INTERNATIONAL FESTIVAL
**Jazz
Dance
Open** 2017
SINCE 2004

Východočeské divadlo Pardubice

Sobota 20. 5. 2017 – Středa 31. 5. 2017

VÝSTAVA | EXHIBITION

XIV. ročník festivalu otevře výstava vítězů soutěže „Kreslíme a malujeme s festivalem 2017“ Foyer divadla, přizemí.

Sobota 27. 5. 2017, 19.00

GALAVEČER | GALAEVENING

Mistr světa JAZZ BALLET VALERY, choreografie Valeriy Tereshkin (RU, SIBERIA) a Helena Machová (CR) TANEČNÍ DIVADLO HELENY MACHOVÉ (CR) PAPIS NYASS £ NJACHAS AFRICAN (AFR) THE OGAWA SCHOOL OF JAPANESE TRADITIONAL DANCE (JAP) TANEČNÍ DIVADLO MIMI FORTUNAE (CR)

Neděle 28. 5. 2017, 17.00

SOUTĚŽNÍ DEN | COMPETITION DAY

Ceny mezinárodní Jury a diváků. Show Mistra světa JAZZ BALLET VALERY, choreografie Valeriy Tereshkin (RU, SIBERIA) a Helena Machová (CR) TANEČNÍ DIVADLO HELENY MACHOVÉ (CR) TANEČNÍ DIVADLO MIMI FORTUNAE (CR) DANCELINE STUDIO (CR)

Pondělí 29. 5. 2017, 10.00

DANCESHOW

Zadáno pro školy. Mistr světa JAZZ BALLET VALERY, choreografie Valeriy Tereshkin (RU, SIBERIA) a Helena Machová (CR) TANEČNÍ DIVADLO HELENY MACHOVÉ (CR)

Konzervatoř Pardubice

Pondělí 29. 5. 2017, od 14.00

DÍLNY | WORKSHOPS

Učí profesionálové. Výuka pro všechny zájemce. Lekce lze sledovat jako divák.

Rezervace: +420 776 088 093

14.00–15.10 HELENA MACHOVÁ (CR) – JAZZ CHOREOGRAPHY | 15.20–16.30 BORIS TERESHKIN (RU, SIBERIA) – URBO JAZZ | 16.40–17.50 SERGEY SHMYKOV (RU, SIBERIA) – JAZZ FUNK | 18.00–19.10 PAPIS NYASS (AFR, GAMBIA) – RHYTHM DANCE THERAPY

Divadlo Exil

Úterý 30. 5. 2017, 20.00

OLGA SERGEYEVA £ BORIS TERESHKIN SING JAZZ (RU, SIBERIA)

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK:

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO PARDUBICE

+420 466 616 432

obchod@vcd.cz

www.vcd.cz/program

region@ipardubice.cz

rezervace@divadloexil.cz

+420 737 380 402

www.machovadance.cz

www.vcd.cz

Absolutní vítěz festivalu 2016, Jazz Ballet Valery (RU, Siberia), Choreograf Helena Machová (CR)
© The International Festival Jazz Dance Open 2016, Foto Eva Stanovská

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
 U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
 TELEFON: 466 616 411
 WWW.VCD.CZ
 WWW.FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
 TELEFON: 466 616 432
 466 616 402
 PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 18:00
 PÁTEK 10:00 - 15:30
 E-MAIL: OBCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
 TELEFON: 466 616 430

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
 JAROSLAVA KREJČOVÁ
 ČTVRTEK 15:00 - 17:00
 466 616 423
 602 405 379

RESTAURACE DIVADELNÍ KLUB
 PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 23:00
 PÁTEK 10:00 - 24:00
 SOBOTA 16:00 - 24:00
 NEDĚLE 16:00 - 22:00

PARKOVACÍ DŮM CENTRUM
 ULICE KARLA IV., PARDUBICE
 2 HODINÝ PARKOVÁNÍ ZDARMA
 PO PŘEDLOŽENÍ VSTUPENKY DO VČD

**ŽŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
 ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE**

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

 Synthesia
 Chemie pro budoucnost

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

 EOP ELEKTRÁRNÝ
 OPATOVICE

HLAVNÍ PARTNER VČD

 innogy

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

NADACE
 LENKY A ROMANA
 ŠMIDBERSKÝCH

Kooperativa
 VIENNA INSURANCE GROUP

Alukov®
 DOTVÁŘÍME DOMOV...

Chládek & Tintěra
 PARDUBICE
 člen skupiny enteria

[jhv - engineering]

LOUDA
 AUTO

PARTNEŘI VČD

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ KVĚTEN 2017 PŘIPRAVIL: RADEK SMETANA DESIGN: ALŽBĚTA HARVANOVÁ
 FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: M. NĚMEC A P. JANEČKOVÁ, KISS ME, KATE, FOTO R. ČERNÝ